

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **T.P.**, zastoupen JUDr. Miroslavem Váchou, daňovým poradcem, se sídlem U Klubovny 914, 156 00 Praha 5 – Zbraslav proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č.j.: 5047/12-1300-102687, č.j.: 5048/12-1300-102687, č.j.: 5049/12-1300-102687

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č.j.: 5047/12-1300-102687 (dále jen „rozhodnutí 5047“), kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, č.j. 179316/08/006911/5118, ze dne 20. 5. 2008, ve znění č.j.: 223131/08/006911/5118, ze dne 21. 7. 2008 tak, že částka dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za srpen 2004 ve výši 2 073 610 Kč se mění na částku 606 310 Kč.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č.j.: 5048/12-1300-102687 (dále jen „rozhodnutí 5048“), kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, č.j.:

179362/08/006911/5118, ze dne 20. 5. 2008, ve znění č.j.: 223137/08/006911/5118, ze dne 21. 7. 2008 tak, že částka dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty za září 2004 ve výši 2 864 202 Kč se mění na částku 842 788 Kč.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 4. 2012, č.j.: 5049/12-1300-102687 (dále jen „rozhodnutí 5049“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6, č.j.: 179365/08/006911/5118 ze dne 20. 5. 2008, ve znění č.j.: 223140/08/006911/5118 ze dne 21. 7. 2008, č.j.: 179371/08/006911/5118 ze dne 20. 5. 2008, ve znění č.j.: 223180/08/006911/5118 ze dne 21. 7. 2008, č.j.: 179375/08/006911/5118 ze dne 20. 5. 2008, ve znění č.j.: 223185/08/006911/5118 ze dne 21. 7. 2008. Jednalo se o dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2004 (doměřena daň v částce 3 140 506 Kč), za zdaňovací období listopad 2004 (doměřena daň v částce 2 793 149 Kč) a za zdaňovací období prosinec 2004 (doměřena daň v částce 2 752 335 Kč).

Žalobce uvedl, že žalovaný i prvostupňový správní orgán měli za to, že přijaté faktury vystavené jménem společnosti EVODA, s.r.o., (dále jen „EVODA“), skladová evidence, živnostenský list a kopie výpisu z obchodního rejstříku společnosti EVODA neprokázaly přijetí zboží právě od této společnosti jako plátce daně, neboť šlo o formální důkazy, navíc zpochybněné některými skutečnostmi zjištěnými ohledně této společnosti správcem daně. Těmito zpochybňujícími skutečnostmi byly nenalezení firmy EVODA v asijské tržnici, kde měla působit, její nekontaktnost se správcem daně, provádění úhrad za zboží v hotovosti a ukončení pobytu jednatele společnosti EVODA na území ČR. Žalobce poukázal na to, že správce daně hledal společnost EVODA v tržnici v Tiskařské ulici, společnost však působila ve vedlejší areálu. Nekontaktnost společnosti a ukončení pobytu jednatele nastaly podle příslušného správce daně až po 4. 12. 2005, tedy dlouho po předmětných zdaňovacích obdobích a provádění úhrad v hotovosti za zboží je při obchodování v tržnicích standardní a jediné možné.

Za poměrně významný důkaz žalobce označil osvědčení o registraci společnosti EVODA k dani z přidané hodnoty ze dne 14. 7. 2004 a změnu živnostenského listu společnosti EVODA ze dne 17. 6. 2004 v kombinaci se svědeckými výpověďmi pana J. V. a pana B. J., kteří pracovali jako řidiči a vyzvedávali zboží. Svědek pan V. výslovně jmenoval dodavatele EVODA. Svědek tedy jezdil pro zboží od této společnosti, bylo mu známo, ve které tržnici a ve které provozovně v této tržnici zboží obdrží. Měl vždy objednávku znějící na tuto společnost, věděl, ve které kanceláři společnost sídlí, od stále stejného zástupce této firmy zboží přebíral a od něj obdržel faktury a doklad o zaplacení znějící na příslušnou firmu. Otázkou, se kterou se daňová správa za celé důkazní řízení nevypořádala, je, proč by v tržnici měla pod hlavičkou společnosti EVODA vystupovat jiná společnost či jiné osoby, zvláště pokud se jednalo o společnost, která následně nepřiznala uskutečněná zdanitelná plnění, daň nezaplatila a zůstala jako prázdná skořápka. Daňová správa navíc vytrvale vyžadovala, aby za společnost EVODA jednala osoba jednatele, nejvýš snad ještě osoba jinak formálně pověřená, což podle názoru žalobce nebylo nezbytné. Jestliže pan V. vypověděl, že pravidelně jednal na stejném místě označeném jako provozovna společnosti EVODA se stejnou osobou přijímací a vydávající doklady znějící na EVODU, je to významný důkaz v řízení, kterému měla být při hodnocení důkazů přiznána k prokázání obchodů žalobce právě s firmou EVODA patřičná důkazní síla. Výpověď svědka pana B. J., u které žalovaný uznal, že by snad mohla představovat významný důkaz k prokázání obchodů žalobce se společností EVODA, žalovaný prohlásil za nevěrohodnou proto, že v ní měl svědek vypovídat o současné návštěvě společnosti TACODEX plus, s.r.o., (dále jen

„TACODEX“) a EVODA, ačkoliv se společností EVODA začal žalobce obchodovat až v době, kdy se společností TACODEX nespolečně pracoval. Žalobce vyslovil nesouhlas s důvody, pro něž správní orgány považovaly výpověď tohoto svědka za nevěrohodnou.

Žalobce uvedl, že správci daně při daňové kontrole předložil potvrzení o tom, že všechny sporné faktury od této společnosti se nacházejí v účetnictví společnosti EVODA. Sestava dokladů s tímto potvrzením byla podepsána českou účetní společností EVODA a asijským pracovníkem této společnosti. Daňová správa navzdory opakovaným upozorněním ze strany žalobce odmítala považovat tento doklad za důkaz s odůvodněním, že osoby, které listinu vystavily a potvrdily, nejsou oprávněny za společnost EVODA jednat. Tvzení daňové správy, že společnost EVODA za příslušné zdaňovací období nevykázala takový objem uskutečněných zdanitelných plnění, který by odpovídal plněním z těchto dokladů, nijak nevyvrací tvrzení účetní, že tyto doklady byly v účetnictví společnosti EVODA. Prokazuje snad pouze to, že společnost EVODA nevykazovala a nepřiznávala všechna uskutečněná zdanitelná plnění, tedy krátila daň. Žalovaný se mohl v dalším dokazování pokusit zpochybnit pravdivost tvrzení účetní společnosti EVODA, ale nemůže její tvrzení odmítnout jako listinný důkaz z formálních důvodů.

Žalobce namítl, že žalovaný neprokázal, že by společnost EVODA nepůsobila na adrese, kde s ní žalobce obchodoval, ale nebyl prokázán ani opak. Svědek pan T. X. N., jednatel společnosti TTTM SAPA, s.r.o., (dále jen „TTTM SAPA“), sice při výslechu uvedl, že sporný kontejner v areálu pronajal panu Ing. S. P. a předložil nájemní smlouvy, jeho následné odpovědi na dotazy zástupce žalobce však systém uzavírání podnájemních smluv zcela zpochybnil. Vyplynulo z nich, že pan T. X. N. podnájemní smlouvy se zájemci vlastně vůbec nesjednával, jen jim písemnosti dával podepisovat, smlouva v českém jazyce je vlastně zcela bezcenná, neboť to není samotná podnájemní smlouva, ale jen jakýsi dokument bez právní síly, zjevně připravovaný jen pro úřady. Vlastní smlouva by pak podle znění tohoto dokumentu, jeho článku VI. bodu 4., měla být ve vietnamštině či čínštině kdesi uložena. Už samotný fakt, že předložené smlouvy, údajně stejné pro všechny nájemníky, jsou v češtině, ačkoliv vyslýchaný jednatel společnosti TTTM SAPA a naprostá většina podnájemníků neumí česky, jasně naznačoval důkazní hodnotu předložených dokumentů. K věrohodnému zjištění skutečných podnájemníků by mnohem spíše než tvrzení svědka a předložené „pro forma“ dokumenty mohlo vést zajištění evidence disponibilních prostor a podnájemníků z dané doby, kterou si evidentně musela správce společnosti vést a jejíž vedení také pan jednatel neochotně připustil. Daňová správa při místním šetření ani jinými procesními prostředky nezajistila u správce tržnice SAPA originální seznamy nájemců a ani na opakovaná upozornění žalobce nepokračovala v dalším dokazování toho, kdo v udané kanceláři v tržnici v daném období skutečně působil. Svědek Ing. S. P. se při své výpovědi snažil vyvolat dojem, že je jen obyčejným účetním a buňku užíval jen s ještě jedním takovým účetním, kterému umožnil v buňce u druhého stolu pracovat. Jmenovaný při výslechu nejméně jednou lhal, když tvrdil, že se zabývá jen účtováním v buňce. Další významné skutečnosti se pak pokoušel zamlčet a uváděl je jen na přímý dotaz. Celkem se z jeho odpovědí ukázalo, že spíše než o bezvýznamného účetního jde o jednoho z organizátorů hospodářského života v komunitě, který se podílí na řízení některých společností a další asijské subjekty přinejmenším zastupuje v jejich daňových řízeních před správci daně. Rozhodně se stále nezdržoval jen v buňce a neužíval ji jen „ještě s jedním“, ale v kontejneru se vyskytovala celá skupina Asiátů. Z těchto důvodů na základě této výpovědi nelze vyloučit, že svědek nebo „jeho lidé“, ať už za jeho přítomnosti nebo bez ní, sjednávali obchody a vydávali zákazníkům daňové doklady na zboží jménem sporných dodavatelů žalobce. Jak sám

svědek uvedl, faktury od společnosti EVODA zná a pracoval s nimi v účetnictví svých klientů. Možná o jejich původu věděl mnohem víc, než při výslechu uvedl.

Hodnocení výpovědi svědka pana S. Ch. žalovaným nepovažuje žalobce za relevantní. V případě vztahů svědka S. Ch. se společností EVODA považoval žalovaný tento důkaz za nepoužitelný, a to zejména proto, že svědek sice podle svého vyjádření odbavoval v Číně zboží objednané žalobcem mimo jiné i pro společnost EVODA, tato společnost však na rozdíl od ostatních nikdy nevykázala dovoz zboží do České republiky. Dle žalobce bylo podstatné, že jím objednané zboží bylo dovezeno a jemu vyskládáno společností EVODA. Jestliže svědek vypověděl, že jím vypravované zboží z Číny bylo určeno v České republice k prodeji žalobci jako objednateli společností EVODA, má tato výpověď důkazní hodnotu.

Žalovaný hodnotil jako nadbytečné a nepotřebné žalobcem předložené výpisy z obchodního rejstříku a doklady o možném pobytu cizinců na území republiky i bez povolení k pobytu a rozebíral neúčinnost argumentace ohledně právní existence dodavatelů žalobce a pobytu jejich jednatelů, když údajně daňová správa nikdy nenamítala, že by jednatelé dodavatelských společností v rozhodné době neměli povolení pobyt na území ČR. Předložením zmiňovaných dokladů žalobce v řízení reagoval na výsledky důkazního řízení a na uváděnou nekontaktnost dodavatelů. Dle těchto dokladů dodavatelé společnosti ve zdaňovacích obdobích, kdy s nimi žalobce obchodoval, existovaly, jejich jednatelé měli na území České republiky povolení pobyt. Informace o daňové disciplíně daňových subjektů jsou kryté daňovým tajemstvím a konkrétní informace o daňové disciplíně svých dodavatelů získal žalobce až v průběhu daňové kontroly a odvolacího řízení. V době, kdy probíhaly rozporované obchody, žádné takové konkrétní informace žalobce neměl. Registrace k DPH byla společnosti EVODA zrušena až 23. 2. 2008, takže daňová správa zareagovala na tento podle ní tak problematický subjekt až po zdaňovacích obdobích, která jsou předmětem tohoto řízení.

Žalobce uvedl, že nepodložený je rovněž názor žalovaného, že o pravdivosti tvrzení žalobce o pořízení zboží od společnosti EVODA nesvědčí ani několikamilionový minusový stav pokladny v období obchodování s touto společností, vyplývající z peněžního deníku žalobce. Žalobce dále namítl, že fakturování několika doklady v případě dodávky jediným dodavatelem v jeden den pokládá za odůvodněné, protože v tu dobu neměl žalobce k dispozici dostatečně velký vůz na to, aby nakoupené zboží odvezl najednou. Žalobce namítl, že jak v případě požadavku na doložení, že značkou COTTONMAX bylo zboží opatřováno už u výrobce, tak i v případě požadavku na písemné doklady (objednávky, obchodní korespondence, doklady, smlouva s výrobcem) mělo být doložení po žalobci žalovaným požadováno před vydáním rozhodnutí ve věci, ne až v textu rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že jeho tvrzení v průběhu daňové kontroly byla zcela konzistentní, představovala ucelený, nepřerušovaný, vzájemně provázaný a logicky navazující sled událostí, doložený stejně uceleným, konzistentním a bezrozporným souborem důkazů. Zjištění správce daně a jeho důkazní prostředky zůstaly často jen na úrovni domněnek, podezření a nedokončených důkazních řízení, přesto je žalovaný v procesu hodnocení důkazů považuje za velmi významné na rozdíl od důkazů žalobce. Žalobce uvedl, že předložené faktury jako přijaté daňové doklady od společnosti EVODA podpořil dalšími důkazy, v době plnění společnost EVODA právně existovala a byla registrována k DPH, vystavila daňové doklady, předmět plnění existoval a byl žalobcem použit k uskutečnění jeho zdanitelných plnění. Žalobce s dodavatelem soustavně obchodoval. Dle žalobce důkazní prostředky, které opatřil

správce daně, nevyvracejí tvrzení a důkazy předložené žalobcem, nanejvýš zakládají pochybnost, kterou však svým dokazováním vyvrátil.

K tvrzení žalovaného, že žalobce si v rozhodné době mohl již být vědom, že se nejedná o standardní způsob obchodování a svou účastí na něm umožňuje podvod na DPH, žalobce namítl, že žalovaný neuvedl, z čeho tak měl žalobce v roce 2004 usoudit, zda možnost, že obchodní partner v budoucnu neuhradí daň, dělá daňový subjekt za neuhrazení té daně odpovědným či z něj přímo dělá spoluviníka krácení daně.

Za velmi významnou je třeba dle žalobce považovat otázku důkazní situace u dodavatelů Coltex a TACODEX a u dodavatele EVODA, nastolenou žalovaným. Snad jediným podstatným rozdílem v těchto důkazních situacích bylo, že u společností Coltex a TACODEX byl prokázán dovoz zboží z Číny do České republiky. To byla však jedna z celé řady důkazně významných skutečností a podle názoru žalobce nikoliv ta nejzásadnější. Jestliže tedy žalobcem předkládané důkazy ohledně dodávek společnostmi Coltex a TACODEX byly správcem daně považovány za dostatečně věrohodné a úplné a žalovaný doměrky ohledně těchto společností zrušil, neměl by tytéž důkazní prostředky v případě společnosti EVODA při hodnocení bagatelizovat. Při hodnocení důkazů ve vzájemné souvislosti by neprokázání dovozů pro EVODu nemělo znamenat zásadně jiný závěr ve srovnání s dodavateli Coltex a TACODEX.

U žalobce již před daňovou kontrolou, jejíž zjištění byla podkladem pro dodatečné vyměření daně, provedl jeho místně příslušný správce daně řízení ohledně jeho daňové povinnosti za měsíc říjen 2004. Podle tvrzení žalovaného v rozhodnutí o odvolání šlo o místní šetření na dožádání jiného správce daně ohledně daňové povinnosti jiného daňového subjektu a daňové povinnosti žalobce se netýkalo. Nic takového ale z vedeného řízení nevyplynulo a není ani zřejmé z příslušného protokolu o ústním jednání ze dne 5. 5. 2005, č. 134719/05/006931/6249, kde je jako předmět jednání uvedeno „*Daňové řízení ve věci daň. přiznání DPH za říjen roku 2004*“. Dodatečné tvrzení žalovaného o jiném charakteru řízení (navíc ničím nedoložené) by podle názoru žalobce nemělo nic měnit na tom, že v případě zdaňovacího období říjen 2004 provedl správce daně u žalobce neoprávněně opakované řízení k prověření jeho daňové povinnosti. Přitom není podstatné, že první řízení nebylo nazváno jako daňová kontrola, neboť bylo běžné, že daňová správa zejména v jednotlivých zdaňovacích obdobích DPH používala namísto daňové kontroly formálně jiné postupy.

Žalobce poukázal na to, že kontrolní pracovníce správce daně byly na protokolech z místního šetření v tržnicích označovány jako pracovníce dožádaných úřadů. Pracovníci zúčastněných úřadů nezajistili původní seznamy nájemců jednotlivých objektů v tržnici. Daňová správa mohla zvážit postup, kdy si finanční úřady dožádají provedení úkonů u jiných, s věcí neseznámených správců vzdálených třeba jen několik stanic městskou dopravou.

Žalobce vyslovil obecně nesouhlas se způsobem hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným a namítl, že při hodnocení důkazů žalovaný vznášel nedostatečně argumentačně a důkazně podložené námitky, které byly často jen domněnkami, neopodstatněnými představami žalovaného o tom, jak by si měl žalobce při podnikání počínat, tím porušil § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Na žalobcovy důkazy kladl žalovaný nepřiměřeně vysoké nároky, sám se v řadě případů uchyloval k pouhým hypotézám a tvrzením, které nijak nedoložil. Žalovaný si řadu bodů, kterými zpochybňoval tvrzení

a důkazy žalobce, ponechal až do rozhodnutí ve věci, aniž by předtím vyzval žalobce k prokázání těchto skutečností a před vydáním rozhodnutí jej s nimi seznámil a aniž by mu umožnil se k nim vyjádřit. Argumentace žalovaného byla pro žalobce překvapivá a místy i nesrozumitelná. Žalovaný bez dostatečného odůvodnění neprovedl některá dokazování navržená žalobcem a porušil tak § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Hodnocení důkazů žalovaným bylo nekonzistentní, když stejné důkazy u jedněch dodavatelů považuje za průkazné a u jiného za zcela bezcenné. Některá hodnocení důkazního prostředku žalovaným byla rozporuplná, žalovaný uváděl vzájemně se vylučující hodnocení téhož důkazního prostředku. Žalovaný se při hodnocení mnoha důkazních prostředků vyjadřuje tak, jako by měl pouze rozhodnout, zda ten který jednotlivý důkaz představuje ten důkaz, který samostatně prokáže dokazovanou skutečnost. Žalovaný v případě zdaňovacího období říjen 2004 nezákonně provedl opakovanou „daňovou kontrolu“, aniž by splnil podmínky takového postupu.

Žalovaný podle názoru žalobce zejména porušil zásadu součinnosti (§ 2 odst. 2 a 9 zákona o správě daní a poplatků), zásadu volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků) a povinnost provádět opakovanou daňovou kontrolu pouze za splnění stanovených podmínek.

Žalobce na závěr uvedl, že dostatečně prokázal, že přijal zdanitelná plnění, z kterých nárokoval daňový odpočet, od plátce daně uvedeného na daňových dokladech, to je od společnosti EVODA, a navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného 5047, 5048 a 5049 zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.

Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu ve svém vyjádření k žalobě uvedlo, že nehodnotilo pouze formální stránku předkládaných listinných důkazních prostředků, ale na základě poznatků uvedených v rozhodnutí muselo přihlédnout i ke skutečnosti, že žalobce uplatňoval nárok na odpočet opakovaně z dokladů od nekontaktních společností, kterým měl za zboží platit vysoké částky v hotovosti, čímž často porušoval zákon, a z jeho účetních evidencí ani disponibilita těmito částkami v rozhodné době nevyplývala. Žalobce opakovaně argumentoval specifícností asijské komunity a praktikami ve velkoobchodě, což vedlo správní orgán k závěru, že přijetím těchto praktik a zapojením se do těchto obchodů si žalobce mohl být vědom, že se účastní nestandardního obchodního svazku, v němž daň, kterou si na vstupu uplatňuje, nebude nikdy odvedena.

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána dne 20.6.2012 proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.r.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Vzhledem k tomu, že napadenými rozhodnutími byly potvrzeny částky doměřené daně z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období, které souvisely s nákupem zboží od společnosti EVODA, bude se soud v další části tohoto rozsudku zabývat pouze těmi okolnostmi, které se týkají tohoto dodavatele.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že správce daně zahájil dne 5. 9. 2006 u žalobce kontrolu daně z přidané hodnoty dle § 16 zákona o správě daní a poplatků za leden až prosinec 2004. Kontrolou bylo zjištěno, že za předmětná zdaňovací období žalobce uplatňoval nárok na odpočet na základě dokladů vystavených společností EVODA. Od Finančního úřadu pro Prahu 4 jako jejího místně příslušného správce bylo zjištěno, že společnost EVODA byla nekontaktní, v místě sídla nepřebírá poštu. Místně příslušný správce daně sdělil prvostupňovému správnímu orgánu, že po provedeném místním šetření ve velkoobchodní Tiskařské ulici, v Praze 10, kde se mělo nacházet prodejní místo společnosti EVODA, nebyl tento daňový subjekt nalezen. Dopisem Policie ČR – Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 20. září 2016 bylo Finančnímu úřadu pro Prahu 4 sděleno, že jednateli společnosti EVODA skončil povolený pobyt 4. 12. 2004. Finanční úřad pro Prahu 4 uvedl, že přiznání k DPH daňový subjekt podával, avšak vlastní daňová povinnost byla uhrazena naposledy za 4. čtvrtletí 2005. Finanční úřad pro Prahu 4 zaslal správci daně kumulované přiznání k DPH společnosti EVODA za 3 a 4 čtvrtletí 2004.

Správce daně žalobce dne 16. 11. 2006 vyzval, aby prokázal oprávněnost nároků na odpočet v souladu se zákonem a vysvětlil nesrovnalosti v údajích mezi daňovým přiznáním DPH za červen, září, říjen a prosinec roku 2004 a výši DPH uvedenou v evidenci pro daňové účely. Z odpovědi žalobce, doručené správci daně dne 6. 12. 2006, vyplynulo, že obchodní vztah se společností EVODA vznikl na základě ústně uzavřených kupních smluv. Se společností EVODA žalobce obchodně spolupracoval od srpna do prosince 2004. Obchodní jednání se uskutečňovalo prostřednictvím velkodistribučních center v Praze 4 areál SAPA, Libušská 319, Tiskařská 10, Praha 10 a Kolbenova 31, Praha 9, kde si žalobce vždy vybral zboží ke koupi, přímo na místě je převzal spolu s dokladem (faktura – dodací list) vystaveným prodávajícím (dodavatelem), na kterém potvrdil převzetí zboží. Zboží v kanceláři distribučního centra dodavateli v hotovosti zaplatil a obdržel příjmový doklad o zaplacení. Od dodavatele, který se mu osobně představil, si žalobce nechával předložit výpis z obchodního rejstříku, živnostenský list a osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty. Daň z přidané hodnoty, kterou zaplatil při dodání zboží v kupní ceně, byla předmětem odpočtu. Žalobce dále uvedl, že nakoupené zboží použil při svém podnikání, tj. řádně je přijal na sklad a následně prodal svým odběratelům. Žalobce správci daně předložil kopie faktur – dodacích listů vystavené mimo jiné společností EVODA za srpen až prosinec 2004, výpis z obchodního rejstříku, živnostenský list, osvědčení o registraci k DPH této společnosti.

Správce daně za účelem co nejúplnějšího zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daně vyzval dne 23. 1. 2007 k součinnosti také velkodistribuční centra a majitele či nájemce nemovitostí, zda u nich společnost EVODA měla pronajaté v roce 2004, 2005 nebo 2006 kanceláře či skladovací prostory.

Správce daně vyslechl dne 1. 8. 2007 a 6. 8. 2007 za přítomnosti zástupce žalobce svědky J. V. (zaměstnanec žalobce) a P. H. a V. H. (dopravci), kteří potvrdili nákupy ve velkoobchodních centrech, ale nebyli s to říci, zda zboží bylo nakupováno od fyzické či právnické osoby. Dále si správce daně vyžádal součinnost v rámci daňové kontroly od likvidátora společnosti, a to konkrétně zaslání sestavy všech vystavených dokladů, včetně kopií předmětných dokladů, na niž likvidátor společnosti EVODA správci daně dne 13. 9. 2007 sdělil, že mu nebyly ze strany společnosti předány žádné doklady a proto nemůže výzvě správce daně vyhovět. Dne 4. 1. 2008 správce daně vyslechl za přítomnosti zástupce žalobce svědka B. J., známého žalobce, který potvrdil nákupy ve velkoobchodních centrech i v areálu Tiskařská, kde v té době dle výpovědi pana J. byly dvě společnosti. Jedna se jmenovala TACODEX a název druhé začínal od písmene C. Společnost EVODA byla dle výpovědi

tohoto svědka na Libuši. Dne 27. 2. 2008 správce daně vyslechl za přítomnosti zástupce žalobce pana S. Ch., obchodního partnera žalobce, který žalobci měl v Číně v roce 2003 představit čínské firmy a dohlédnout na kvalitu zboží. Dle svědecké výpovědi pana S. Ch. bylo zboží převáženo z Číny do Hamburku. Naložení dodávky v Číně kontroloval on, dodávku v České republice kontrolovali příjemci – společnosti Coltex, TACODEX a společnost EVODA. Obchody se uskutečnily až v roce 2004 přes ještě jednu společnost World best export import.

Ve zprávě o kontrole Finanční úřad pro Prahu 6 získané poznatky vyhodnotil tak, že nebyly prokázány skutečnosti deklarované na předložených daňových dokladech.

Na základě výsledků daňové kontroly vydal Finanční úřad pro Prahu 6 dne 20. 5. 2008 dodatečné platební výměr na daň z přidané hodnoty, č.j. 179316/08/006911/5118, jímž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za srpen 2004 ve výši 2.073.610 Kč, č.j. 179362/08/006911/5118, jímž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za září 2004 ve výši 2.864.202 Kč, č. j. 179365/08/006911/5118, jímž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za říjen 2004 ve výši 3.140.506 Kč, č. j. 179371/08/006911/5118, jímž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za listopad 2004 ve výši 2.793.149 Kč a č. j. 179375/08/006911/5118, jímž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty za prosinec 2004 ve výši 2.752.335 Kč.

Proti všem těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce dne 25. 6. 2008 odvolání. Odvolání doplnil podáním ze dne 29. 5. 2009, ve kterém navrhl šetření na místech, kde měl zboží od předmětných společností přebírat. K tomu předložil mapy s vyznačením těchto míst. Dále odvolání doplnil o dodatečná prohlášení V. H., J. V. a B. J., v nichž tyto svědci prohlašovali, že v areálu Tiskařská měla být kancelář společnosti TACODEX a Coltex, v areálu SAPA, v kanceláři, která byla na mapce označena č. 3, byla kancelář společnosti EVODA.

Dne 21. 7. 2008 vydal správce daně rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 o správě daní a poplatků, v němž opravil č. j. zpráv o kontrole uvedených v dodatečných platebních výměrech ze dne 20. 5. 2008.

Na základě pokynu od žalovaného Finanční úřad pro Prahu 6 doplnil dokazování tak, že opětovně vyzval velkodistribuční centra ke sdělení, zda jejich nájemcem byla mimo jiné v roce 2004 společnost EVODA a o případné poskytnutí veškerých listin, které se vztahují k těmto pronájmům, pokud existují. Dále bylo na dožádání správce daně provedeno Finančním úřadem v Praze – Modřanech místní šetření se smyslu § 5 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v areálu tržnice na adrese Praha 4, Libušská 319, jejímž majitelem byla společnost SAPARIA a.s. (dále jen „SAPARIA“). Dožádaný Finanční úřad v Praze – Modřanech vedl jednání s osobou pověřenou k jednání za společnost SAPARIA panem T. Q. T., jenž uvedl, že podle zaslaného plánu areálu SAPA bylo místo č. 3, tj. kontejner č. VP08, pronajímáno společnosti TTTM SAPA. Místo č. 3 v plánu areálu SAPA bylo v doplnění odvolání žalobce ze dne 29. 5. 2009 na přiloženém plánu označeno jako kancelář společnosti EVODA. Jednatel společnosti TTTM SAPA předložil smlouvu o podnájmu kontejneru č. VP08 ze dne 1. 4. 2003, uzavřenou na dobu určitou od 1. 4. 2003 do 15. 5. 2004 a smlouvu o nájmu kontejneru ze dne 30. 9. 2004, uzavřenou na dobu určitou od 1. 10. 2004 do 31. 3. 2008. Obě nájemní smlouvy byly uzavřeny s panem Ing. S. P.

Dne 29. 10. 2009 byl vyslechnut za přítomnosti zástupce žalobce finanční ředitel společnosti SAPARIA pan T. Q. T., který vypověděl, že kontejner VP08 se nacházel v té části areálu tržnice SAPA, která byla předmětem pronájmu společnosti TTTM SAPA, a to na základě smlouvy o nájmu ze dne 30. 3. 2000. Tento svědek dále uvedl, že v roce 2004 byl vjezd do areálu tržnice SAPA povolen po předložení živnostenského oprávnění nebo karty vydané společností TTTM SAPA nebo zákaznické karty, vydané společností MAKRO. Pan T. Q. T. dále uvedl, že nemá přehled o tom, kdo byl podnájemcem této části areálu, kde byla nájmem společnost TTTM SAPA, protože nájemce byl oprávněn dle nájemní smlouvy pronajmout kontejner třetí osobě.

Dne 29. 10. 2009 byl správcem daně vyslechnut za přítomnosti zástupce žalobce jednatel společnosti TTTM SAPA pan T. X. N. Vypověděl, že jeho nájemce pan Ing. S. P., s nímž uzavřela společnost TTTM SAPA nájemní smlouvu na kontejner VP08, neměl souhlas k dalšímu podnájmu. Podnájemní smlouvy byly stejné pro všechny podnájemníky. Svědek dále vypověděl, že od roku 2004 bylo až na drobné změny schéma areálu tržnice SAPA stejné a společnost TTTM SAPA vedla evidenci, který prostor byl volný a který pronajatý. Společnost TTTM SAPA skončila v areálu SAPA v roce 2008 a evidence byla přesunuta do archivu. Svědek dále vypověděl, že neexistuje žádný záznam o tom, komu bylo roku 2004 uděleno povolení k vjezdu do areálu, protože tam byl volný vjezd pro podnájemníky v provozní době do 21.00 hodin.

Svědék Ing. S. P. dne 30. 10. 2009 vypověděl, že pronajatý kontejner VP08 využíval k překladatelství, ke zprostředkování pojištění, vedení účetnictví a poradenství. Kontejner v roce 2004 využívali spolu se svědkem pan T. N. D. a svědkovi pomocníci, kteří mu pomáhali v překladatelství, sepisování pojistných smluv apod. Pan T. N. D. vedl svým zákazníkům účetnictví. Pan Ing. S. P. dále vypověděl, že ani on, ani nikdo jiný, kdo s ním užíval kontejner, se nezabýval nákupem a prodejem zboží. Na otázku, zda se někdy setkal s názvem společnosti EVODA nebo s jejím jednatelem, Ing. S. P. odpověděl, že jednatele neznal, ale firmu znal, protože se vyskytovala na několika dokladech jeho zákazníků, které upozorňoval, že doklady byly podezřelé. Podezření o dokladech je z roku 2005 nebo 2006. Svědek dále vypověděl, že o společnosti EVODA nic neví s výjimkou toho, že jejím jménem byly vystavovány faktury za textilní zboží.

Ani šetřením v dalších areálech označených žalobcem nebylo zjištěno, že by zde měla mít provozovnu společnost EVODA.

Po takto doplněném dokazování rozhodlo Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu žalobou napadenými rozhodnutími 5047, 5048 a 5049 ze dne 13. 4. 2012 tak, že rozhodnutími 5047 a 5048 ve prospěch žalobce snížilo jeho daňovou povinnost, neboť uznalo oprávněnost uplatněného nároku na odpočet z dokladů vystavených společnostmi Coltex a TACODEX. Ohledně daňových dokladů vystavených společností EVODA potvrdil odvolací orgán názor Finančního úřadu pro Prahu 6 a v této části dodatečné platební výměry byly za jednotlivé měsíce potvrzeny. Odůvodnění všech třech napadených rozhodnutí vychází ze stejného skutkového stavu a řeší shodné odvolací námitky. Není tedy třeba nijak rozlišovat jednotlivá zdaňovací období a jednotlivá napadená rozhodnutí.

Odvolací orgán se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami a hodnocením důkazních prostředků získaných správcem daně. Uvedl, že formálně dokonalé listinné důkazy nemohou potvrdit skutečnou realizaci plnění mezi plátcí, kteří jsou na nich deklarováni. Žalobce svá tvrzení o přijetí plnění v kontrolovaných obdobích od společnosti EVODA nijak nedoložil.

Příjem zboží na sklad, jak vyplynulo z předložené skladové evidence za první čtyři zdaňovací období, nebyl odlišován dle dodavatelů, což potvrdil i žalobcem navržený svědek. Co se týče výpovědi svědků S. Ch. a B. J., obě svědecké výpovědi se netýkaly konkrétních obchodních vztahů mezi plátcí deklarovanými na fakturách předložených odvolatelem, z nichž byl čerpán nárok na odpočet. Odvolací orgán výpověď svědka B. J. chápal jako přátelskou výpomoc žalobci a vzhledem k ojedinělé návštěvě areálů a určité prodlevě mezi návštěvou a svědeckou výpovědí konstatoval, že u svědka mohlo dojít k nepřesnostem ve vyjádření. Skutečnost, že svědek S. Ch. znal podle svého tvrzení všechny tvrzené dodavatele žalobce, že se v roce 2003 či 2004 sešel s žalobcem v Číně, kde jej seznámil s čínskými výrobci zboží, nemůže doložit a prokázat, jak bylo zboží obchodováno v tuzemsku. Ohledně používání vlastních značek COTTONMAX na objednaném zboží z Číny odvolací orgán uvedl, že z důkazních materiálů nijak nevyplynulo, že by takto zboží bylo označováno již u výrobce a nikoliv až v tuzemsku a kdo byl výrobcem. Nebyly předloženy žádné objednávky, žádná obchodní korespondence, cestovní doklady či smlouva s výrobcí. Je nezpochybnitelné, že v rozhodné době byla EVODA existujícím subjektem zapsaným v obchodním rejstříku, registrovaným k dani z přidané hodnoty v době uskutečňování předmětných obchodů. K registraci za plátce daně ví žalovaný uvedl, že je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že správci daně mají pouze minimální možnosti, přestože mají povědomost a pochybnosti o řádném podnikání osob, ukončit jejich registraci či dokonce dát návrh na jejich zrušení. Proto je třeba přihlédnout při hodnocení důkazních prostředků ke zjištěným skutečnostem, které přes formální existenci osoby jako plátce daně neprokazovaly její skutečné aktivity. Společnost EVODA podávala příznání, ale údaje v nich uváděné nikdy nedoložila. Příznání podávala i poté, co její jednatel již neměl povolen pobyt na území ČR, své daňové povinnosti nikdy nehradila. Zatímco u dodavatelů Coltex a TACODEX po zhodnocení důkazních prostředků nebylo možné vyloučit přijetí uvedených plnění, u společnosti EVODA žádné důkazní prostředky nesvědčily pro existenci takového množství zboží a v takové hodnotě, aby je mohla dodat žalobci. Nebylo ani prokázáno, že se tato společnost zdržovala v tvrzených prostorách. Záporný stav pokladny v peněžním deníku v daném období nesvědčil o solventnosti žalobce a o možnosti realizace hotovostních plateb v uvedeném objemu. Z daňových příznání společnosti EVODA, která byla získána na dožádání od Finančního úřadu pro Prahu 4, vyplývá, že za celé 3. čtvrtletí 2004 byla vykázána částka uskutečněných plnění šestkrát nižší, než byly částky nákupů uplatněné odvolatelem jen v tomto zdaňovacím období, čímž bylo vyvráceno tvrzení, že veškeré faktury vystavené pro žalobce byly vedeny v účetnictví společnosti EVODA. Rovněž částka přijatých plnění deklarovaná společností EVODA v daňovém příznání byla nižší, takže nelze mít za prokázané, že by zbožím, které měla odvolateli dodat, mohla disponovat. Použití skladovaného zboží pro ekonomickou činnost žalobce v kontrolovaném zdaňovacím období není zpochybňováno, toto použití pro účely ekonomické činnosti je však až druhotnou podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet. Prvotní je vždy nutnost prokázání přijetí plnění od plátce uvedeného na dokladu, který plnění uskutečnil a jemuž vznikla povinnost daň přiznat. Nebylo prokázáno, že žalobce zboží nakoupil a přijal od společnosti EVODA, důkazy předložené žalobcem pochybnosti zjištěné provedeným dokazováním v případě společnosti EVODA nevyvrátily. Správce daně hodnotil důkazy v tom smyslu, zda prokazují přijetí plnění právě od toho plátce, který je uveden na přijatých fakturách. Pokud by pro prokázání nároku na odpočet bylo postačující pouze použití určitého zboží pro ekonomickou činnost žalobce, aniž by bylo nutné prokázat, že zboží bylo skutečně nakoupeno od zcela konkrétního plátce, pak by byl od základu porušen princip zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně by mohl být přiznáván na základě prokázání disponování se zbožím, jehož nabytí by bylo prokazováno formálním dokladem vystaveným např. jménem náhodně vybraného existujícího plátce. Žalobce předložil mnoho důkazních prostředků, které sice svědčily o tom, že obchoduje s asijskou komunitou a pohybuje se v ní, ale neprokazovaly

přijetí konkrétních plnění od konkrétních dodavatelů. Nárok na odpočet daně vzniká dnem, ke kterému se uskutečnilo zdanitelné plnění, tedy vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Správce daně nemohl ověřit, zda povinnost přiznat daň na výstupu u společnosti EVODA vznikla. Společnost EVODA sice přiznání podávala, ale dovoz zboží nebyl vykazován a přiznáván vůbec. Jak bylo zjištěno, za celý rok 2004 nebyl žádný dovoz vykázán ani v evidenci celního úřadu. Nebyla uplatněna ani tuzemská přijatá plnění na vstupu, která by odpovídala objemu plnění, které měl žalobce od této společnosti pořídit. Odvolací orgán uvedl, že skutečnosti zjištěné v odvolacím řízení byly zohledněny u společností Coltex a TACODEX, kde nebylo možné vyloučit, že v prostorách v Praze 10 podnikaly, neboť správcem areálu tvrzený nájemce, své působení v uvedených prostorách nepotvrdil. Zcela jiná situace je ale u společnosti EVODA, kde bylo zjištěno, že v prostorách, kde měla tato společnost působit, byl jiný nájemce a jeho podnájemníkem nebyla společnost EVODA. Toto zjištění bylo hodnoceno s ostatními zjištěními o společnosti EVODA a výsledkem byl závěr, že uskutečnění plnění uvedených na předložených dokladech vystavených touto společností nebylo prokázáno. Z výpovědi svědka pana J. V. nevyplývalo, že by si ověřoval totožnost osob, které mu zboží předávaly. Výpovědi svědků B. J. a pana H., z nichž první uvedl, že společnosti byly ve velkodistribučních centrech označeny a druhý označení společností zcela popřel a uvedl, že číslovány byly pouze haly, neprokazovaly přijetí konkrétních plnění od konkrétních plátců. Toto také neprokazovala výpověď svědka S. Ch. nebo prospekt s nabídkou zboží. Správce daně hodnotil důkazní prostředky v logickém sledu s jejich předkládáním a uvedl důvody, pro které je jako důkaz nemohl osvědčit. Odvolací orgán dále uvedl, že si je vědom praktik v asijských tržnicích, nicméně bylo na žalobci, aby si při uplatnění nároku na odpočet daně z obchodů prováděných v těchto tržnicích zajistil důkazní prostředky. Dokazování v případě společnosti EVODA neprokázalo, že se uvedený deklarovaný dodavatel odvolatele na jím označených místech nacházel a že od něj mohl zboží pořídit.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění platném do 31.12.2004 nárok na odpočet daně má plátc, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem uskutečnění zdanitelného plnění nebo dnem přijetí platby, pokud platba je přijata plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, přede dnem uskutečnění zdanitelného plnění.

Podle § 73 odst. 1 téhož zákona plátc prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu.

V daném případě daňová kontrola i následné daňové řízení u Finančního úřadu pro Prahu 6 probíhaly za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V době platnosti tohoto zákona proběhla i část odvolacího řízení, avšak napadená rozhodnutí byla již vydávána za účinnosti daňové řádu (zákon č. 280/2009 Sb.), ve kterém je v ustanovení § 264 odst. 1 stanoveno, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se

posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

V daném případě žalobce vyslovil nesouhlas s hodnocením důkazů, jak bylo provedeno správními orgány, a vyslovil názor, že předloženými listinami dostatečně prokázal přijetí plnění od společnosti EVODA a že mu tedy mě být uznán nárok na odpočet daně vyplývající z daňových dokladů vystavených uvedenou společností.

Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Obdobně je důkazní povinnost uložena daňovému subjektu v ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Obdobně je stanoveno v § 8 odst. 1 daňového řádu, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

S názorem žalobce, že dostatečným způsobem prokázal nárok na odpočet daně tím, že předložil přijaté faktury vystavené jménem společnosti EVODA, která byla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, skladovou evidenci, živnostenský list, kopii výpisu z obchodního rejstříku společnosti EVODA a že prokázal využití přijatých plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti, se soud neztotožnil. Ustálenou judikaturou správních soudů je opakovaně vyslovován závěr, že předložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu a případně dalších písemných dokladů nemůže být samo o sobě dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, který musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. A to zejména za situace, kdy existují na straně správce daně důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, jak je předloženými písemnostmi deklarováno, s ohledem na obsah zjištění vztahujících se k dodavateli zboží. Žalobce označil v tržnici SAPA místo, kde měl dodavatel EVODA sídlit, avšak provedeným dokazováním nebylo toto tvrzení potvrzeno. Žalobce uvedl, že zboží se kterým obchodoval, mu v Číně zajišťoval S. Ch. Tento svědek však neuvedl žádné konkrétní údaje ohledně jednotlivých dodavatelů žalobce v tuzemsku. Jestliže podle celní evidence společnost EVODA v roce 2004 žádné zboží z ciziny nedovezla a z daňových přiznání této společnosti v rozhodném období vyplývají mnohem menší objemy plnění jak na vstupu, tak na výstupu, potom se jeví jako oprávněný závěr, že k uskutečnění plnění mezi touto společností a žalobcem nemohlo dojít tak, jak je deklarováno předloženými daňovými doklady, že tedy žalobce neprokázal, že předmětné plnění přijal v rozsahu a od označeného plátce. S tímto závěrem nejsou v rozporu výpovědi svědků, kteří vypovídali o tom, že zboží vyzvedávali a dále je rozváželi. Žádný z nich totiž nebyl schopen potvrdit, že zboží přebíral od osob jednajících jménem společnosti EVODA. V odůvodnění napadených rozhodnutí jsou konkrétně popsány obsahy svědeckých výpovědí a jejich hodnocení odvolacím orgánem. Přijetí zdanitelného plnění v tvrzeném rozsahu a od předmětného dodavatele nelze dovodit ani z předložené skladové evidence, ve které nebyly údaje o jednotlivých dodavatelích. Rovněž výpisy z rejstříků (obchodní, živnostenský) či doklad o registraci společnosti jako plátce daně z přidané hodnoty neprokazují uskutečnění zdanitelného plnění, neprokazují aktivitu

dodavatele. Jsou důkazem pouze o tom, že byl v rejstřících veden a že mohl vykonávat ekonomickou činnost.

K poukazu žalobce, že při daňové kontrole předložil potvrzení o tom, že všechny sporné faktury od této společnosti se nacházejí v účetnictví společnosti EVODA, čímž prokázal uskutečnění předmětných zdanitelných plnění, odvolací orgán tento důkazní prostředek zhodnotil tak, že osoby, které seznam za společnost EVODA podepsaly, nebyly nikde uvedeny jako osoby oprávněné za tuto společnost jednat. Tvzení uvedené v prohlášení, že veškeré faktury vystavené pro odvolatele jsou vedeny v účetnictví firmy EVODA, je v rozporu s obsahem daňových přiznání podaných v rozhodném období společností EVODA. Rozsah přijatých plnění deklarovaných firmou EVODA v přiznání je tak nízký, že není prokázáno, že by zbožím, které měla společnost žalobci dodat, mohla disponovat. Rovněž proti tomuto závěru nelze mít výhrady, neboť údaje v předloženém seznamu nebylo možno ověřit, když likvidátor společnosti sdělil, že žádné doklady nemá k dispozici, že mu nebyly žádné předány.

K námitce žalobce, že žalovaný neprokázal, že by společnost EVODA nepůsobila na adrese, kde s ní žalobce obchodoval, k výpovědi pana T. X. N., jednatele společnosti TTTM SAPA a pana Ing. S. P., soud uvádí, že výpovědi pana T. X. N. a pana Ing. S. P., které navazovaly na výpověď pana T. Q. T., ředitele společnosti SAPARIA, vyvrátily tvrzení žalobce, že v kontejneru VP08 umístěném v tržnici SAPA sídlila v roce 2004 společnost EVODA a prodávala mu zde zboží. Žalobce své tvrzení o sídle provozovny nedoložil žádným konkrétním důkazním prostředkem, tvrzení nájemce a podnájemce nebylo žádným způsobem zpochybněno. Poukaz žalobce na to, že svědek Ing. S. P. má v dané komunitě důležitou roli a že se jistě v předmětném kontejneru nezdržoval po celou dobu, nelze dle názoru soudu považovat za průkaz toho, že právě na tomto místě sídlila společnost EVODA. V souvislosti s touto námitkou považuje soud za potřebné zdůraznit, že neprokázání toho, že k přebírání dokladů a zboží od společnosti EVODA docházelo právě v označeném kontejneru, je pouze jedním z důvodů, proč nebyl předmětný nárok na odpočet uznán jako prokázaný. Jedná se pouze o jeden z důvodů, když velmi důležité při hodnocení věci bylo zjištění, že EVODA z ciziny do České republiky žádné zboží v roce 2004 nedovezla a že ani takové množství, které mělo být od ní žalobci dodáno, nenabyla od jiných dodavatelů v České republice.

Právě prokázání dovozu zboží z Číny do České republiky bylo důvodem, proč Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu dospělo k opačnému závěru při hodnocení nároku na odpočet z plnění přijatých od společností Coltex a TACODEX, neboť ohledně těchto firem bylo z celní evidence zjištěno, že zboží dovezly a že dovážený sortiment se shoduje se sortimentem, který byl žalobci dodáván. Není tedy správný názor žalobce, že žalovaný hodnotil stejné situace odlišně. V okolnostech zjištěných ke společnosti EVODA a ke společnostem Coltex a TACODEX jsou významné rozdílnosti, které odůvodňují rozdílné posouzení uplatněných nároku na odpočet ze strany žalobce.

Pro posouzení věci bylo zcela bez významu, pokud žalobce poukazoval na případy pobytu cizinců na území České republiky bez povolení. Tato problematika neměla v daném případě vliv na posouzení nároku na odpočet. Naproti tomu odvolací orgán oprávněně poukázal i na to, že vykazovaný stav pokladní hotovosti neodpovídá tomu, jaké částky měly být za zboží vypláceny, když platby probíhaly pouze v hotovosti.

Ve věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, kdy veškeré provedené důkazní prostředky byly žalovaným posuzovány právě z toho hlediska, zda prokazují, zda žalobce fakticky přijal

plnění od plátců uvedených na dokladech, na základě nichž uplatňoval nárok na odpočet na dani z přidané hodnoty za rok 2004. Na návrh žalobce bylo provedeno dokazování důkazními prostředky ve formě výpovědi svědků – pana B. J., pana J. V., pana P. a V. H., pana S. Ch., byly podány výzvy za účelem získání účetních a daňových dokladů společností TACODEX a EVODA likvidátorům těchto společností. Správce daně provedl rozsáhlé dokazování šetřením ve velkodistribučních centrech, kde měly být dle tvrzení žalobce kanceláře dodavatelů, byli vyslechnuti svědci k otázce nájmu a podnájmu žalobcem označeného prostoru v tržnici SAPA. Námitka žalobce směřující k tomu, že žalovaný bez dostatečného odůvodnění neprovedl některá žalobcem nespecifikovaná dokazování navržená žalobcem a porušil tak § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (resp. § 92 odst. 2 daňového řádu), je nedůvodná a nemá oporu v přezkoumávaném správním spise. Stejně tak je nedůvodná námitka žalobce o porušení zásady součinnosti v daňovém řízení (§ 6 odst. 2 daňového řádu). S obsahem jednotlivých výpovědí byl žalobce seznámen, rovněž tak mu byly známy i další skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely při vydávání rozhodnutí. Není porušením práva na součinnost, jestliže odvolací orgán žalobce neinformoval, jakým způsobem bude hodnotit jednotlivé důkazní prostředky, neboť napadená rozhodnutí neměnila dodatečné platební výměry v neprospěch žalobce.

Hodnocení důkazů provedené daňovým orgánem může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze tehdy, vykazuje-li natolik závažná pochybení, která mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tak tomu je podle judikatury Nejvyššího správního soudu například tehdy, pokud hodnocení důkazu správcem daně nezohledňuje všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a odporuje logice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2012, č. j. 2 Afs 73/2011 - 76), nebo hodnocení důkazu neodpovídá racionálnímu myšlenkovému procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci byl důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti, nebo je úvaha o hodnocení důkazů nepřezkoumatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, č. 1702/2008 Sb. NSS). Soudu tedy nepřisluší přehodnocovat myšlenkové úvahy správce daně či žalovaného, pokud vzaly v úvahu všechny podstatné skutečnosti a logicky z nich dovodily závěr odpovídající zákonu.

Způsob, jakým žalovaný zhodnotil výsledky provedeného dokazování, je výsledkem logického uvažování žalovaného opřeného o řádně získané důkazy, jež byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém celku. Úvahy mají dostatečnou oporu ve skutkovém stavu, jak byl žalovaným i správcem daně zjištěn. Nejedná se o situaci, jak argumentuje žalobce, že by nárok na odpočet daně nebyl žalovaným přiznán na základě selektivně vybraných a nesprávně zhodnocených důkazních prostředků v neprospěch žalobce. Naopak žalovaný na základě skutečností zjištěných v daňovém řízení v rozhodnutích 5047 a 5048 částku správcem daně dodatečně vyměřené daně z přidané hodnoty snížil právě o částku žalobcem tvrzených zdanitelných plnění, když v napadených rozhodnutích logicky odůvodnil, z jakých důvodů žalobci snížil doměřenou daň z přidané hodnoty právě o částku žalobcem tvrzených zdanitelných plnění od společností Coltex a TACODEX. Společnost EVODA sice daňová přiznání k dani z přidané hodnoty podávala, ale dovoz zboží nebyl v jejím případě vykazován a přiznáván vůbec, a to ani v evidenci celního úřadu. Tuto skutečnost vyhodnotil žalovaný v souvislosti se svědeckými výpověďmi ohledně přítomnosti společnosti EVODA v areálu tržnice SAPA tak, že žalobce v tomto případě své důkazní břemeno k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty neunesl. Ohledně společnosti EVODA má i soud za to, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť nepředložil kromě daňových dokladů žádný jiný důkazní prostředek, který by prokazoval, že plnění přijal v rozsahu a od tvrzeného dodavatele.

Jestliže takový důkaz nebyl předložen a na druhé straně bylo zjištěno, že u dodavatele není dokladově zachyceno, že by mohl disponovat takovým množstvím zboží, které měl podle vystavených daňových dokladů dodat, jeví se jako oprávněné doměření daně z přidané hodnoty vyplývající z dokladů vystavených společností EVODA.

K rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a žalobcem namítanému porušení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků soud uvádí, že v daném případě na základě daňové kontroly daně z přidané hodnoty za leden až prosinec roku 2004 a na základě žalobcem předaných a správcem daně požadovaných dokladů a na základě informací od dožádaných finančních úřadů o nekontaktnosti dodavatelů uvedených na dokladech, dodacích listech, které byly zároveň fakturami a skladových evidencí, předložených žalobcem, požadoval správce daně oprávněně na žalobci, aby prokázal, že plnění v deklarovaném množství převzal od dodavatele uvedeného na daňových dokladech a v tvrzeném rozsahu. Nepřenášel důkazní břemeno na žalobce, neboť se jednalo o situaci, kdy bylo na žalobci, aby prokázal správnost údajů uvedených v daňovém přiznání.

Pokud žalobce namítal, že k jeho tíži nemůže být přičítáno nesprávné jednání dodavatele, soud se s touto námitkou ztotožňuje potud, že takovéto skutečnosti samy o sobě nemohou vést k neuznání nároku na odpočet u žalobce jako odběratele. O takovou situaci však v dané věci nešlo. Důvodem pro doměření daně nebyla pouze nekontaktnost společnosti EVODA. Žalobce neprokázal, že plnění v souvislosti s nímž si nárokoval odpočet na dani z přidané hodnoty, přijal od tvrzeného dodavatele, společnosti EVODA. Při posuzování otázky oprávněnosti uplatňovaných odpočtů na dani z přidané hodnoty a naplnění věcných podmínek nároku na odpočet podle zákona o dani z přidané hodnoty je naprosto irelevantní, jaká byla či je obvyklá praxe obchodování na vietnamské tržnici či obchodování s asijskou komunitou. Pokud by se mělo vycházet z předpokladu, že tam, kde daňový subjekt neprokáže svoji daňovou povinnost, je věcí správce daně obstarat důkazy o tvrzeních daňového subjektu, pak by se dalo hovořit o objektivní odpovědnosti správce daně za bezvadné stanovení daně. Takto však důkazní břemeno nestojí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 – 63).

Lze tedy uzavřít, že žalovaný neporušil § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Naopak žalobce v daném případě neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 3 daňového řádu.

K žalobcem namítané účasti konkrétních zaměstankyň správce daně při místních šetřeních prováděných ve dnech 14. 8. 2009 a 4. 9. 2009 Finančním úřadem pro Prahu 10 a Finančním úřadem v Praze Modřanech, uvedl již žalovaný, že sice souhlasí, že účast pracovníků správce daně při uvedených místních šetřeních nebyla procesně v pořádku, nicméně tímto jednáním nedošlo k porušení práv žalobce a vypovídající osoby zcela jistě nebyly uvedeny v omyl ve věci, před kým vypovídají. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje.

Ohledně údajně nezákonně provedené kontroly za říjen 2004 soud uvádí, že žádné skutečnosti, že by ve zdaňovacím období říjen 2004 probíhala opakovaná kontrola, z obsahu spisu nevyplývají. Žalobce se odvolává na protokol o ústním jednání ze dne 5. 5. 2005, č.j. 134719/05/006931/6249, kde bylo jako předmět jednání uvedeno *“Daňové řízení ve věci daň. přiznání DPH za říjen roku 2004”*. V tomto případě však nešlo o kontrolu prováděnou dle § 16 zákona o správě daní a poplatků. Zatímco cílem místního šetření je získávání

předběžných informací o daňových subjektech (popř. jiných osobách), jež by bylo možno využít v daňovém řízení ke stanovení daně ve správné výši, cílem kontroly podle § 16 zákona o správě daní a poplatků, nyní § 85 a násl. daňového řádu je, aby kontrolní pracovník správce daně zjistil či prověřil daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu nebo na jiném vhodném místě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 1 Afs 70/2004 – 80, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č.j. 3 Afs 163/2015 – 63). Provedené šetření nebránilo, aby stejné zdaňovací období bylo následně předmětem daňové kontroly. Výsledky získané daňovou kontrolou za toto zdaňovací období nelze považovat za získané nezákonným postupem a tedy za nevyužitelné pro doměření daně.

Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. prosince 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká